

*Justitia
derogat legi*

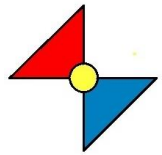
Seru Grandi #80
Kralendijk
Bonaire, C.N.

Advocaat

mr. M. Bijkerk

Mobiel: 00599-7962650
abogado.bijkerk@gmail.com
info@arcocarib.com

Golden Meand Society
Foundation supporting
Human Rights Cases

Aan het Gerecht in Eerste Aanleg Bonaire,
p/a Fort Oranje,
ALHIER

BESTUURSRECHTSAAK ONRECHTMATIGE WETGEVING

Geeft respectvol te kennen:

Elbert Pedro MERCERA, wonende te Kaya Kapachi # 3, Bonaire, verzoeker, ten dezen domicilie kiezende ten kantore van de advocaat mr. Michiel Bijkerk, kantoorhoudende te Seru Grandi #80, Bonaire, die verklaart ten dezen voor en namens verzoeker op te treden en die voorts verklaart door hem gemachtigd te zijn om namens hem dit verzoekschrift te ondertekenen.

1. Verweerder ten dezen is de Staat der Nederlanden, gevestigd te Bonaire aan de Kaya Internashonal z/n, Bonaire, ten dezen in het bijzonder vertegenwoordigd door de Minister van Sociale Zaken & Werkgelegenheid, gevestigd te Centrumgebied Kralendijk. Verweerder zal hierna worden aangeduid als 'de Staat', 'de Minister' of 'SZW'.
2. Verzoeker beoogt – in het kort – de volgende stelling aannemelijk te maken:

de (hoogte van de) bovengrens van de inkomensvrijlating bedoeld in art. 19, lid 1 van het Besluit onderstand BES (hierna: 'BoBES') is onverbindend c.q. dient buiten toepassing te worden gelaten voor personen die de pensioengerechtigde leeftijd hebben bereikt en die (aanvullende) onderstand ontvangen boven hun *gedeeltelijke* AOV-uitkering.

Fictieve beschikking ex art. 3 WarBES

3. De beschikking waartegen in dit beroep wordt opgekomen is *fictief*, zoals bedoeld in art. 3, leden 2 en 3 WarBES. Namens verzoeker is de Minister van SZW laatstelijk bij e-mail d.d. 7 november 2023 verzocht om binnen 2 weken te willen beschikken, met aanzegging dat als zulks niet wordt gedaan, een procedure aanhangig zal worden gemaakt. De aanzegging is een gevolg van het feit dat al eerder dit jaar (februari/maart) hetzelfde verzoek is gedaan, maar de Minister nog steeds blijft weigeren te beschikken (zie prod. **1**).

Sterker nog, in zijn e-mail d.d. 24 augustus 2023 (zie prod. **1**) geeft de Minister aan dat geen beschikking zal worden gegeven. Letterlijk: '*Gelet op bovenstaande is de RCN-unit SZW van mening dat er geen noodzaak is om een beschikking te verstrekken*'.

De achtergrond van deze opmerking is het volgende.

Justitia
derogat legi

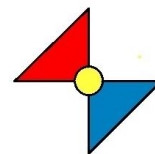
Seru Grandi #80
Kralendijk
Bonaire, C.N.

Advocaat

mr. M. Bijkerk

Mobiel: 00599-7962650
abogado.bijkerk@gmail.com
info@arcocarib.com

Golden Meand Society
Foundation supporting
Human Rights Cases

Verzoeker had begin dit jaar getracht een beschikking uit te lokken, omdat hij een principe-standpunt over art. 19 BoBES aan de bestuursrechter wil voorleggen. Dit omdat de civiele rechter zich niet bevoegd achtte en verzoeker niet-ontvankelijk had verklaard (zie prod. 2).

Om een beschikking uit te lokken had verzoeker begin dit jaar een kwitantie van \$ 100.- overgelegd, welk bedrag hij ontvangen had uit een bijbaantje. Hij verzocht de Minister een beschikking te willen geven tot terugvordering van verzoeker ex art. 33 BoBES voor een bedrag ad \$ 100.- aan teveel ontvangen onderstand. Immers, volgens de wijze waarop de Minister zelf art. 19 BoBES interpreteert (zie wederom prod. 1) zou de Minister op grond van artt. 19 jo. 33 BoBES moeten beschikken om \$ 100.- van hem terug te vorderen.

De Minister weigerde echter te beschikken.

Omdat verzoeker later twijfel kreeg of wellicht \$ 100.- nog net onder de bovengrens van de inkomensvrijlating bedoeld in art. 19 'BoBES' zou kunnen vallen, aangezien in 2023 het Wettelijk Minimumloon (WML) aanzienlijk was verhoogd en er twijfel was of de onderstand-aanvulling op verzoekers AOV-uitkering door die WML-verhoging door SZW beperkt werd tot het maximale AOV-bedrag i.p.v. het WML, is besloten een *tweede* kwitantie over te leggen aangevende dat verzoeker \$ 300.- had bijverdiend. Dit was op 12 sept. 2023 (zie prod. 1). Wederom werd de Minister verzocht te willen beschikken tot terugvordering van het bedrag ad \$ 300.- (of zoveel minder als de Minister zou menen correct te zijn).

Daarop werd echter helemaal niet geantwoord. Daarom is de Minister bij e-mail d.d. 7 november 2023 nogmaals aangeschreven met het herhaald verzoek te willen beschikken, met aanzegging dat als de Minister niet binnen 2 weken zou hebben beschikt, verzoeken zal aannemen dat de Minister weigert te beschikken.

De kwitantie ad \$ 300.- gaat hierbij als prod. 3.

Weliswaar is de Minister niet wettelijk verplicht om terug te vorderen, omdat art. 33 BoBES discretionair is geformuleerd. Echter, de Minister wist van tevoren dat verzoeker een beschikking wilde uitlokken om daartegen beroep te kunnen instellen ten einde deze procedure als *test case* te kunnen entameren. Niet alleen is de weigering om te beschikken dan dus '*bad sportsmanship*', maar als de Minister dan toch besluit om niet te beschikken, dan zal hij moeten uitleggen *waarom* hij geen gebruik heeft gemaakt van zijn bevoegdheid om terug te vorderen. Immers, waarom vordert hij van verzoeker *niet* terug, maar van andere gepensioneerde onderstanders wel? Daarmee introduceert de Minister een nieuwe vorm van discriminatie tussen verzoeker die in dit geval graag wil dat de Minister terugvordert (maar hetgeen de Minister dus weigert te doen), terwijl de Minister van andere gepensioneerde onderstanders die bijverdienen in vergelijkbare omstandigheden *wel* terugvordert.

Dit kan de bedoeling niet zijn. Conclusie: de Minister wenst te voorkomen dat er een *test case* zal worden ingediend. Daarom weigert hij te beschikken.

Kort en goed, er is dus sprake van een fictieve beschikking.

Justitia
derogat legi

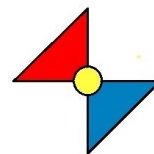
Seru Grandi #80
Kralendijk
Bonaire, C.N.

Advocaat

mr. M. Bijkerk

Mobiel: 00599-7962650
abogado.bijkerk@gmail.com
info@arcocarib.com

Golden Meand Society
Foundation supporting
Human Rights Cases

Deze conclusie is op 16 november 2023 nog expliciet bevestigd. Zie prod. **1A**.

De Minister bevestigt niet te zullen beschikken (herhaling standpunt d.d. 24 augustus 2023). De Minister geeft ook aan te zullen overwegen of een inhoudelijke beleidswijziging op het punt van geschil mogelijk is. Met die opmerking is verzoeker zeker blij, maar nu het allemaal zo lang heeft geduurd, wordt toch gekozen om deze zaak thans wel in te dienen. Immers, dan zit er toch een zekere druk op en als er een vrijwillige beleidswijziging komt waarmee verzoeker vrede kan hebben, dan kan deze zaak altijd nog worden ingetrokken.

Wij hebben de Minister dan ook laten weten bereid te zijn tot gesprek.

Feiten, uitgangspunten, maatschappelijke afspraken en on-realiteiten

4. A. Personen die volledig en duurzaam arbeidsongeschikt zijn, kunnen niet werken. Dit is een feit. Om toch hun recht op leven (art. 6 IVBPR) te kunnen borgen, is de maatschappelijke afspraak gemaakt dat de gemeenschap de noodzakelijke kosten voor hun levensonderhoud voor zijn rekening neemt. Daartoe zijn verscheidene systemen in het leven geroepen, zoals *onder meer* de ziekte- en ongevallenverzekering, onderstand en gehandicaptenzorg.

B. Personen die de pensioengerechtigde leeftijd hebben bereikt (in BES is dat 65 jaar) hoeven niet meer te werken. Dit is een maatschappelijke afspraak, die erop neerkomt dat de gemeenschap de noodzakelijke kosten voor hun levensonderhoud voor zijn rekening neemt c.q. *gedeeltelijk* voor zijn rekening neemt (AOV, bijvoorbeeld, is opgebouwd *gedeeltelijk* uit premies en *gedeeltelijk* uit subsidie; onderstand is 100% subsidie).

De ratio hierachter is dat de meeste 'ouderen' niet meer kunnen werken, althans niet meer volop kunnen werken. Daarom is de maatschappelijke afspraak gemaakt dat de ouderen bij het bereiken van de 65-jarige leeftijd niet meer hoeven te werken. Deze afspraak vindt zijn grond in redelijkheid en billijkheid, d.w.z. het is begrijpelijk met de ratio en wordt gebillijkt door de intuitio, d.w.z. het strookt met het natuurlijk rechtsgevoel. De leeftijd maakt het zwaar voor ouderen. Dus 'give them a break!'. Ze hebben geen werkplicht meer.

Wie zal hier iets op tegen hebben? Het is natuurrecht.

De gemeenschap ontheft de ouderen dus van hun maatschappelijke plicht tot werken. Om te borgen dat alsdan ook *hun* recht op leven (art. 6 IVBPR) niet in gevaar komt, zijn ook voor hen bij wet systemen in het leven geroepen, zoals *onder meer* het AOV-pensioen en ouderenzorg.

5. De in 4.A en 4.B bedoelde maatschappelijke afspraken zijn vastgelegd bij wet, alsook in de artt. 9, 11 en 12 IVESC. Dit Verdrag is van kracht in Nederland en BES. De Staat heeft de rechtsplicht c.q. de zorgplicht aanvaard om de in dit Verdrag bedoelde rechten te zullen realiseren en garanderen. Deze plicht is ook in art. 20 van de Grondwet vastgelegd (en meer indirect in art. 19 Grw.). Om aan deze plicht(en) te voldoen worden middelen vergaard *onder meer* middels heffing van sociale premies en algemene en bijzondere belastingen.

Justitia
derogat legi

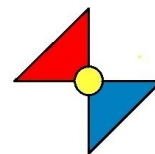
Seru Grandi #80
Kralendijk
Bonaire, C.N.

Advocaat

mr. M. Bijkerk

Mobiel: 00599-7962650
abogado.bijkerk@gmail.com
info@arcocarib.com

Golden Meand Society
Foundation supporting
Human Rights Cases

Tussen haakjes. Reeds nu wordt de opmerking gemaakt dat verzoeker zijn hele leven heeft gewerkt en zowel premies volksverzekeringen (o.a. AOV) heeft betaald als loonbelasting en andere algemene belastingen. Hij is geen parasiet. Dit komt hierna ook nog ter sprake.

6. Uitgangspunt in deze zaak is dat het niet (naar behoren) voldoen door de Staat aan bedoelde rechts- c.q. zorgplicht, althans het niet (naar behoren) voldoen aan bedoelde maatschappelijke afspraken, in beginsel onrechtmatig is (art. 6:162 BWBES), hetgeen zich in het bestuursrecht vertaalt als een schending van het materiële zorgvuldigheidsbeginsel. Ook *wetgeving* is onrechtmatig c.q. onzorgvuldig als die wetgeving ertoe leidt dat niet (naar behoren) aan bedoelde rechts- c.q. zorgplicht wordt voldaan c.q. bedoelde maatschappelijke afspraken niet (naar behoren) worden nageleefd.

In de Urgenda-zaak zijn met verwijzing naar de artt. 3:11 t/m 15 BW BES een aantal 'publiekrechtelijke beginselen' genoemd die het bestuur (maar ook de wetgever) in acht moet nemen. Als dat niet wordt gedaan, is zulks onrechtmatig (civiel recht) of materieel onzorgvuldig (bestuursrecht). Van de genoemde beginselen is voor deze zaak vooral relevant het 'billijkheidsbeginsel', meestal en *zuiverder* aangeduid als het beginsel van 'redelijkheid en billijkheid'. In deze zaak spelen met name ook art. 3:12 BWBES (= beginsel van redelijkheid en billijkheid) en art 3:14 BWBES (= geschreven en ongeschreven publiekrecht) een rol.

Als wetgeving niet redelijk en billijk is, is zulke wetgeving bestuursrechtelijk 'materieel onzorgvuldig' (*lees*: onrechtmatig) en kan het Gerecht op grond van art. 9, lid 1, sub b WarBES een beschikking die op die onredelijke en onbillijke wetgeving is gebaseerd, vernietigen. Vernietiging is ook mogelijk als die wetgeving letterlijk of inhoudelijk (c.q. naar redelijkheid en billijkheid) in strijd is met hogere wetgeving, zoals formele wetgeving, de Grondwet, het EVRM en het IVBPR. En als de Staat zijn rechts- c.q. zorgplicht ex het IVESC-verdrag niet nakomt, is zulks onrechtmatig c.q. in strijd met de redelijkheid en billijkheid en aldus kan ook dan vernietiging van een beschikking plaatsvinden o.g.v. art. 9, lid 1 sub b WarBES.

7. De BoBES is een Amvb (BES), gebaseerd op art. 18.3 Invoeringswet Openbare Lichamen BES. De BoBES is dus toetsbaar aan de formele wet, inclusief de Grondwet, alsmede aan een ieder verbindende internationale mensenrechtenverdragen via de artt. 93 en 94 Grondwet. Weliswaar is de *Nederlandse* zgn. 'vaste' jurisprudentielijn dat het IVESC-verdrag geen 'een ieder verbindende bepalingen' bevat en zijn de daarin opgenomen rechten niet meer dan opdrachten aan de Staat. Maar als de Staat dan niet (naar behoren) aan die opdrachten voldoet, dan is dat in beginsel *wel* onrechtmatig c.q. bestuursrechtelijk onzorgvuldig.

Deze Nederlandse 'vaste' jurisprudentie is overigens geenszins vanzelfsprekend. *Ten eerste*, bepaalt het door Nederland geratificeerde IVESC-verdrag expliciet dat de daarin benoemde rechten gelden voor 'een ieder' ('*everyone*'). Als dat geen 'een ieder' verbindende bepalingen zijn, wat voor soort bepalingen zijn dan wel 'een ieder verbindend'? *Ten tweede*, het is geen schande om buitenlandse jurisprudentie over te nemen. In de zaak 'Bandhua Mukti Morcha vs. Union Of India & Others' overwoog de Indiase Hoge Raad op 16 dec. 1983 dat:

Justitia
derogat legi

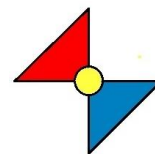
Seru Grandi #80
Kralendijk
Bonaire, C.N.

Advocaat

mr. M. Bijkerk

Mobiel: 00599-7962650
abogado.bijkerk@gmail.com
info@arcocarib.com

Golden Meand Society
Foundation supporting
Human Rights Cases

We have on more occasions than one said that public interest litigation is not in the nature of adversary litigation but it is a challenge and an opportunity to the government and its officers to make basic human rights meaningful to the deprived and vulnerable sections of the community and to assure them social and economic justice which is the signature tune of our Constitution. The Government and its officers must welcome public interest litigation, because it would provide them an occasion to examine whether the poor and the down-trodden are getting their social and economic entitlements or whether they are continuing to [be] ermine victims of deception and exploitation at the hands of strong and powerful sections of the community and whether social and economic justice has become a meaningful reality for them or it has remained merely a teasing illusion and a promise of unreality, so that in case a [the] complaint in the public interest litigation is found to be true, they can in discharge of their constitutional obligation root out exploitation and injustice and ensure to the weaker sections their rights and entitlements. When the Court entertains public interest litigation, it does not do so in a caviling spirit or in a confrontational mood or with a view to tilting at executive authority or seeking to usurp it, but its attempt is only to ensure observance of social and economic rescue programmes, legislative as well as executive, framed for the benefit of the have-nots and the handicapped and to protect them against violation of their basic human rights, which is also the constitutional obligation of the executive. The Court is thus merely assisting in the realisation of the constitutional objectives”.

De vraag is *niet* of de Indiase Hoge Raad het beter ziet dan de Nederlandse. De vraag is of de sociale en economische IVESC-rechten voor ouderen, gehandicapten en minder bedeelde een betekenisvolle realiteit moet worden of dat deze rechten tot het einde der dagen een *‘teasing illusion and a promise of unreality’* moeten blijven? De Indiase Hoge Raad heeft gekozen voor de eerste optie. De Nederlandse Hoge Raad kiest nog steeds voor de tweede, namelijk dat IVESC-rechten geen ‘een ieder verbindende bepalingen’ zijn en dus in ieder geval voorlopig, zo niet tot het einde der dagen, een *‘promise of unreality’* zullen blijven.

Onze hoop is dat het Gerecht zal inzien dat de door de Hoge Raad gekozen tweede optie in een rechtsstaat geen stand kan houden, omdat als Recht niet gebaseerd is op realiteit, dan is er geen recht en is het Koninkrijk dus geen *rechtstaat*, maar een *wetstaat*. Immers bij wet kan men elke fictie en on-realiteit vastleggen; in het Recht (natuurrecht, zo men wil) kan dat niet¹.

In deze context zij verwezen naar een Rede van de voormalige President van de Nederlandse Hoge Raad, dhr. Feteris (prod. 4): *‘In een democratische rechtsstaat is geen plaats voor een rechtsvrije ruimte’*. Ook geen rechtsvrije wetgeving, voegen wij daaraan toe.

8. De bovengrens bedoeld in art. 19 BoBES (t.w. het Wettelijk Minimumloon) is *feitelijk* substantieel *lager* dan de noodzakelijke kosten voor levensonderhoud (hierna: het **‘sociaal minimum’**), zoals vastgesteld in het Eindrapport ‘Onderzoek naar een IJkpunt voor het Sociaal Minimum in Caribisch Nederland’, d.d. 28 juni 2018 opgesteld door het Bureau Regioplan².

¹ De uitspraak van de Indiase Hoge Raad vindt men hier: <https://indiankanon.org/doc/595099/>

² Men vindt dit rapport hier: <https://www.regioplan.nl/wp-content/uploads/data/file/2017/17128-Eindrapport-IJkpunt-sociaal-minimum-Caribisch-Nederland-Regioplan.pdf>

Justitia
derogat legi

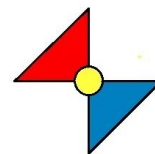
Seru Grandi #80
Kralendijk
Bonaire, C.N.

Advocaat

mr. M. Bijkerk

Mobiel: 00599-7962650
abogado.bijkerk@gmail.com
info@arcocarib.com

Golden Meand Society
Foundation supporting
Human Rights Cases

Dit Eindrapport en de daarin berekende sociale minima is/zijn door het Nederlandse kabinet aanvaard als uitgangspunt. Er wordt naar toe gewerkt middels een drie-sporen beleid. Zie de brief d.d. 29 juni 2018 van de Ministers van BZK en SZW aan de Tweede Kamer, prod. 5. De sociale minima zoals berekend door het Bureau Regioplan, worden jaarlijks geïndexeerd in de 'Voortgangsrapportages IJkpunt Sociale Zekerheid Caribisch Nederland'³.

9. De sociale minima vastgesteld voor Bonaire voor 2023 leest men af in prod. 6.

Het Wettelijk Minimumloon voor Bonaire in 2023 bedraagt (afgerond) \$ 1,236.- (zie prod. 7).

10. Het voor 2022 geïndexeerde sociaal minimum voor een *alleenstaande* van gepensioneerde leeftijd (zoals verzoeker) bedraagt \$ 1,394.- (zie prod. 8). Dit is \$ 158.- hoger dan het Wettelijk Minimumloon ('WML') voor 2023. Het WML is voor verzoeker als alleenstaande dus niet toereikend. Het is overigens voor alle categorieën onderstanders niet toereikend.

Als sociale standaard is het WML op Bonaire zelf dus ook een zgn. on-realistiteit.

Gelukkig ziet het ernaar uit dat dit in 2024 realistischer gaat worden, naar in deze procedure moeten we in eerste instantie uitgaan van de cijfers die nog voor 2023 gelden.

11. De inkomensvrijlating ex art. 19 BoBES is bedoeld om het onderstanders toe te staan zelf nog iets bij te verdienen. Dit omdat de onderstand in het algemeen niet toereikend is. Echter voor AOV-ers (zoals verzoeker) die geen *volledige* AOV ontvangen en die daarom onderstand ontvangen als aanvulling op hun AOV, wordt bijverdienen uiterst onaantrekkelijk, omdat de AOV *plus* onderstand uitkomt op maximaal het WML (zie prod. 9)⁴. Daarom moet (bijna) ALLES wat een AOV-er in de situatie van verzoeker bijverdient, eerst worden terugbetaald aan SZW tot het bedrag van de onderstand die hij als aanvulling op zijn AOV ontvangt. In verzoekers geval heeft de inkomensvrijlating ex art. 19 BoBES dus geen of nauwelijks echte betekenis. Misschien kan hij zonder terugvordering nog net iets bijverdienen, maar het zal in ieder geval heel weinig zijn.

En er zijn vele AOV-ers die in de situatie van verzoeker verkeren, want er zijn vele redenen waarom iemand geen volledige AOV ontvangt. In het geval van verzoeker is dat een gevolg van het feit dat hij jaren op Curaçao heeft gewerkt. De gedeeltelijke AOV die hij van Curaçao ontvangt is stukken lager dan de AOV op Bonaire, reden waarom hij een onderstand-aanvulling op zijn AOV ontvangt om zijn AOV-uitkering op te trekken naar Bonaireaans niveau.

M.a.w. de inkomensvrijlating van art. 19 BoBES is voor personen die in de situatie van verzoeker verkeren in wezen dus een dode mus, oftewel alweer een **on-realistiteit**.

³ De laatste Voortgangsrapportage vindt men hier:

<https://open.overheid.nl/documenten/ronl-a926f8b102d6f4b806b03706c4eca32d58f908b4/pdf>

⁴ NB. Hier is nu dus twijfel over. Wij hebben niet met zekerheid kunnen nagaan of de onderstand-aanvulling op verzoekers AOV in 2023 zijn AOV-uitkering aanvult tot het WML of slechts tot de maximale AOV-uitkering voor Bonaire.

Justitia
derogat legi

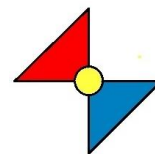
Seru Grandi #80
Kralendijk
Bonaire, C.N.

Advocaat

mr. M. Bijkerk

Mobiel: 00599-7962650
abogado.bijkerk@gmail.com
info@arcocarib.com

Golden Meand Society
Foundation supporting
Human Rights Cases

12. Het leerstuk van onrechtmatige wetgeving is algemeen aanvaard. De *Pocketbooks*-arresten waren leidend. Lagere wetgeving kan ook getoetst worden aan algemene rechtsbeginselen en is, indien in strijd daarmee, onrechtmatig (bestuursrechtelijk onzorgvuldig).

De onverbindendheid van een wettelijke regeling is het gevolg van de schending van een hogere rechtsnorm. Die normschending is onrechtmatig (c.q. onzorgvuldig). Dit geldt zowel voor lagere regelingen die een hogere rechtsnorm schenden, als voor wetten in formele zin die strijdig zijn met een hogere rechtsnorm verwoord in verdragsbepalingen.

Op het punt van de onrechtmatigheid geldt sinds *Pocketbooks II*, dat het onrechtmatige-daadsrecht integraal van toepassing is op de uitoefening van de wetgevende functie door de overheid. Dat betekent dat dus ook art. 6:2 BW BES, het beginsel van redelijkheid en billijkheid, van toepassing is. Indien de Staat voorschrijft dat burgers onderling hun handelen moeten afstemmen op redelijkheid en billijkheid, dan mag zulks ook gevegd worden van de Staat zelf. Dat dit geen eenvoudige opgave is, is correct. En dat wetgeving zelf dus onredelijk en onbillijk kan zijn, is ook juist. Het Gerecht is dus bevoegd onredelijke wetten te corrigeren.

In casu wordt door art. 19 BoBES het algemeen rechtsbeginsel van de redelijkheid en billijkheid geschonden. De andere hogere rechtsnormen die door voornoemd artikel geschonden worden, zijn art. 6 IVBPR (het recht op leven, ruim opgevat) respectievelijk art. 9 IVBPR (het recht op vrijheid, met name het recht om vrijelijk arbeid te verrichten en de opbrengsten daarvan voor zichzelf te houden). Voorts worden de artt. 9, 11 en 12 IVESC geschonden. Hiervóór (onder sub-punten 5, 6 en 7) is reeds betoogd dat het niet middels wetgeving (naar behoren) voldoen aan de door de Staat aanvaarde rechtsplicht om bedoelde IVESC-bepalingen te realiseren en garanderen, in beginsel onrechtmatig (c.q. onzorgvuldig) is.

13. Onrechtmatigheid (onzorgvuldigheid) kan *in casu* des te gemakkelijker worden aangenomen, omdat de correctie die gevorderd wordt de Staat geen schade toebrengt. Het enige dat de Staat bij toewijzing van de vordering niet meer zou mogen doen, is het terugvorderen van verstrekte onderstand van AOV-ers die een beetje hebben bijverdiend om zich en/of hun gezin te kunnen onderhouden, maar daarmee het WML-niveau hebben overschreden en dus art. 19 BoBES hebben overtreden. Echter zulk terugvorderen brengt ook kosten en verbruik van mankracht met zich mee, die de Staat zich kan besparen door niet meer terug te vorderen van AOV-ers bij overtreding van art. 19 BoBES. Van echte schade voor de Staat is dus geen of nauwelijks sprake.

Het enige wat dus benodigd is, is een beetje goede wil zijdens de Minister. Met hetgeen verzoeker vordert, verliest de overheid niets. In feite krijgt de overheid alleen maar minder controle-werk. Anderzijds wordt de situatie van verzoekers en andere AOV-ers die in zijn situatie verkeren aanzienlijk verbeterd als de vordering wordt toegewezen. Bijverdienen is dan niet meer zo vreselijk onaantrekkelijk, hetgeen hen gemakkelijker in staat stelt op zijn minst het sociaal minimum te bereiken. Dit zal hun levensvreugde aanzienlijk verhogen.

Justitia
derogat legi

Seru Grandi #80
Kralendijk
Bonaire, C.N.

Advocaat

mr. M. Bijkerk

Mobiel: 00599-7962650
abogado.bijkerk@gmail.com
info@arcocarib.com

Golden Meand Society
Foundation supporting
Human Rights Cases

14. En niet meer terugvorderen is voorts daarom nog rechtmatig, omdat de Staat zelf heeft vastgesteld dat het WML niet toereikend is. Dus enerzijds wordt de oudere gedwongen om bij te werken, want zijn inkomen bestaande uit gedeeltelijk AOV *plus* onderstand is gelijk aan of minder dan het niet-toereikende WML-niveau. Anderzijds geldt de maatschappelijke afspraak dat ouderen niet meer *hoeven* bij te werken, hetgeen alleen maar mogelijk is als hun inkomen toereikend is. Aldus heeft de Staat de ouderen in een onmogelijke positie gebracht. Dat is een vernederende behandeling als bedoeld in art. 7 IVBPR. In ieder geval is het onrechtmatig.
15. Het is bovendien discriminatoir om van ouderen (d.w.z. AOV-ers) die een onderstand-aanvulling op hun AOV ontvangen, deze onderstand terug te vorderen als zij bijverdienen, terwijl van AOV-ers die een volledige AOV ontvangen niets wordt teruggevorderd als zij iets bijverdienen. Dit is schending van artt. 26 IVBPR c.q. art. 1, Twaalfde Protocol EVRM.
16. *Rechtmatig* en *doelmatig* is het dan ook om de onderstand die ouderen (AOV-ers) ontvangen boven hun (gedeeltelijke) AOV, te beschouwen als een aanvulling op hun AOV-uitkering. Dat strookt ook met de *bedoeling* van de ouderen-onderstand (zie eveneens prod. 9). De BoBES dient met betrekking tot ouderen daarom te worden toegepast alsof hun onderstand een aanvulling op hun AOV is. Alleen op deze wijze wordt de maatschappelijke afspraak dat ouderen wel *mogen* maar niet meer *hoeven* te werken naar behoren ingevuld. De beperking van de inkomensvrijlating tot het WML-niveau kan dan vervallen, omdat alle ouderen die een volledige AOV (voor de BES-eilanden) ontvangen, altijd zoveel hebben mogen bijverdienen als zij wensten. Deze bovengrens van de inkomensvrijlating is dan ook jegens ouderen (d.w.z. zij die aanvullende onderstand ontvangen boven hun AOV) onbillijk (= schending van het billijkheidsbeginsel c.q. het materiële zorgvuldigheidsbeginsel) en dus jegens hen niet verbindend. Dit zou dan moeten resulteren in vernietiging van de fictieve beschikking.

Ontvankelijkheid i.g.v. onrechtmatige wetgeving

17. Om ontvankelijk te zijn moet de burger eerstens voldoende belang hebben bij zijn vordering. Het is helder dat verzoeker belang heeft bij zijn vordering. Hij wenst immers vrij te zijn om te mogen bijverdienen zonder de bovengrens ex art. 19 BoBES, mede omdat het WML niet toereikend is. *Tweedens*, het onderwerp van deze procedure is eerder voorgelegd aan de civiele rechter. Deze oordeelde echter dat verzoeker niet ontvankelijk was (zie prod. 2). Verzoeker moet dus worden geacht ontvankelijk te zijn bij de bestuursrechter.

Samenvatting en conclusie

18. In sustenu 5, 6 en 7 is aangetoond dat en waarom de bedoelde BoBES-bepaling als wetgevings-product onrechtmatig is jegens ouderen die een onderstand-aanvulling ontvangen boven hun gedeeltelijke AOV. Er is voor het bestuur geen rechtsvrije ruimte. Dat geldt bij het geven van individuele beschikkingen, maar dat geldt ook voor wetgeving zelf. Onrechtmatige wetgeving dient buiten toepassing te worden gelaten c.q. onverbindend te worden verklaard. Het kan ook zijn dat wetgeving uitsluitend onrechtmatig is jegens een bepaalde groepering, zoals *in casu* de ouderen die een onderstand-aanvulling op hun gedeeltelijke AOV ontvangen.

Justitia
derogat legi

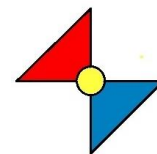
Seru Grandi #80
Kralendijk
Bonaire, C.N.

Advocaat

mr. M. Bijkerk

Mobiel: 00599-7962650
abogado.bijkerk@gmail.com
info@arcocarib.com

Golden Meand Society
Foundation supporting
Human Rights Cases

Aangezien de BoBES een Amvb is, kan hij worden getoetst aan de Grondwet alsook aan algemene rechtsbeginselen. Art. 19, lid 1 BoBES is strijdig met het rechtsbeginsel van redelijkheid en billijkheid. Het schendt tevens één of meerdere van de artt. 1 (discriminatieverbod), 15, lid 1 (algemeen recht op vrijheid), 19, lid 3 (vrij recht op arbeid) en met name ook art. 20, leden 1, 2 en 3 (recht op bestaanszekerheid) van de Grondwet.

Ook de artt. 6 IVBPR (het recht op leven, ruim opgevat), 7 IVBPR (verbod vernederende behandeling), 9 IVBPR (het recht op vrijheid) en 26 IVBPR (discriminatieverbod) worden geschonden, althans de strekking daarvan. Hetzelfde geldt voor de artt. 9, 11 en 12 IVESC.

Niet altijd worden voornoemde (verdrags)artikelen volstrekt en integraal geschonden, maar wel aspecten daarvan. En al deze aspecten samengenomen, gecombineerd met de ontegensprekelijke onredelijkheid en onbillijkheid van bedoelde BoBES-bepaling jegens bedoelde groep ouderen, maken dat deze BoBES-bepaling jegens hen onrechtmatig zijn.

19. Voeg daar nog een ander zwaar nadeel bij dat verzoeker ondervindt van de aanvulling op zijn AOV-uitkering in de vorm van onderstand i.p.v. in de vorm van aanvulling op de AOV-uitkering. Dat is het feit dat hij geen (persoonlijke) lening kan krijgen van de bank. Dit omdat de onderstand-aanvulling onzeker is. Immers, de onderstand kan zomaar beëindigd worden, als verzoeker de vreselijke zonde begaat om wat bij te verdienen zonder SZW daarvan op de hoogte te stellen, zoals in het geval van Ogando is gebeurd (zie prod. 10). Verzoeker rest dan uitsluitend nog een gedeeltelijke AOV-uitkering. De bank neemt dat risico niet. Ook dit draagt bij aan de onrechtmatigheid van bedoelde BoBES-bepaling jegens bedoelde groep ouderen.

Tevens dient in beschouwing te worden genomen het feit dat toewijzing van de vordering geen extra kosten voor de overheid met zich meebrengt. In dit licht wordt het zelfs een morele plicht voor de Minister om aan deze ouderen de lucht te geven die verzoeker vraagt.

20. Kortom, het is onredelijk en onbillijk (onrechtmatig) dat het bestuur de betuttelende weg van de BoBES volgt in plaats van de menselijkere weg van een aanvulling op de AOV. Om deze redelijkere weg te volgen zou de AOV-wetgeving moeten worden gewijzigd. Dit is een langdurig proces, omdat de AOV is vastgelegd in formele wetgeving. Dit betekent dat het juist en billijk is om het Gerecht te vragen om 19, lid 1 BoBES uitsluitend voor bedoelde groep ouderen (zij die, zoals verzoeker, onderstand ontvangen als aanvulling op hun gedeeltelijke AOV) onverbindend c.q. niet van toepassing te verklaren.

Niet alleen voor het bestuur is een 'public interest case' een kans '**to make basic human rights meaningful to the deprived and vulnerable sections of the community and to assure them social and economic justice**'. Het is ook een kans voor het Gerecht.

KRB-toevoeging

21. Aan verzoeker is KRB toegekend (zie prod. 11). Hij verzoekt het Gerecht dus het hem toe te staan kosteloos te mogen procederen.

*Justitia
derogat legi*

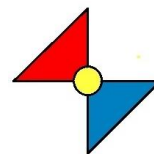
Seru Grandi #80
Kralendijk
Bonaire, C.N.

Advocaat

mr. M. Bijkerk

Mobiel: 00599-7962650
abogado.bijkerk@gmail.com
info@arcocarib.com

*Golden Meand Society
Foundation supporting
Human Rights Cases*

WESHALVE het het Gerecht moge behagen:

primair:

het verzoeker toe te staan kosteloos te mogen procederen en

met vernietiging van de fictieve beschikking dit beroep gegrond te verklaren en verweerder op te dragen alsnog te beschikken binnen 14 dagen na datum van de uitspraak en wel met inachtneming van cfm. art. 50 lid 4 WarBES in de uitspraak op te nemen aanwijzingen, ertoe strekkende dat de door verzoeker verzochte beschikking (namelijk, om door verzoeker bijverdiende gelden geheel of gedeeltelijk van hem terug te vorderen) dient te worden afgewezen op de grond dat de inkomstenvrijlating als bedoeld in art. 19, lid 1 BoBES jegens ouderen die een onderstand-aanvulling op hun gedeeltelijke AOV ontvangen, onrechtmatig c.q. onzorgvuldig is en deswege jegens hen buiten toepassing dient te worden gelaten c.q. voor hen onverbindend is;

subsidiar:

het verzoeker toe te staan kosteloos te mogen procederen en

met vernietiging van de fictieve beschikking dit beroep gegrond te verklaren en verweerder op te dragen alsnog te beschikken binnen 14 dagen na datum van de uitspraak en wel met inachtneming van cfm. art. 50 lid 4 WarBES in de uitspraak op te nemen aanwijzingen, ertoe strekkende dat de inkomstenvrijlating tot het niveau van het Wettelijk Minimumloon als bedoeld in art. 19, lid 1 BoBES jegens ouderen die een onderstand-aanvulling op hun gedeeltelijke AOV ontvangen, onrechtmatig is en deswege jegens hen buiten toepassing dient te worden gelaten c.q. voor hen onverbindend is, tenzij voor het 'Minimumloon' wordt gelezen het 'geïndexeerde sociaal minimum', zoals dat wordt vastgelegd en gepubliceerd in de Voortgangsrapportages IJkpunt Bestaanszekerheid Caribisch Nederland, of op andere wijze gepubliceerd als door verweerder in de toekomst zal mogen worden bepaald;

zowel *primair* als *subsidiar*, kosten rechtens.

Bonaire, 21 november 2023,
Namens verzoeker,
mr. M. Bijkerk